

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 122/2016
19.04.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Биљане Драгојевић и Марине Говедарица, чланова већа, у парници тужиље В.Ц. из Р.С., чији је пуномоћник М.М., адвокат из В., против туженог С. ДОО И. м. В., чији је пуномоћник Н.М., адвокат из И., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2202/2015 од 19.10.2015. године, у седници одржаној 19.04.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2202/2015 од 19.10.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу П1 439/14 од 30.06.2015. године поништено је решење туженог о отказу уговора о раду од 19.06.2014. године којим је тужилци отказан уговор о раду бр 01-7420 од 08.10.2003. године, те је обавезан тужени да тужилцу врати на рад и распореди на радно место које одговара њеној стручној спреми и радном искуству, као и да јој накнади трошкове парничног поступка од 52.500,00 динара, са законском затезном каматом од пресуђења до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2202/15 од 19.10.2015. године одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена је првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 55/14), па је оценио да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилца је била запослена код туженог почев од 08.10.2003. године на пословима куvara, на којима је радила до

отказа уговора о раду. У току 2001. године први пут је изабрана за повереника синдиката Н.К., да би на састанку одржаном 19.01.2013. године тужила била поново изабрана за повереника наведеног синдиката. Одлука од 19.01.2013. године достављена је директору туженог. Код туженог је до 02.03.2014. године важио Колективни уговор који је донет 19.04.2013. године. Одредбом члана 57. наведеног Колективног уговора прописана је заштита синдикалних представника из члана 188. Закона о раду, тако што је предвиђено да посебну заштиту уживају представници синдиката код послодавца и по један члан надзорног, извршног или главног одбора сваког од синдиката код послодавца у који је учлањено најмање 10% запослених код послодавца, као и именовани односно изабрани синдикални представници, односно укупно 6 лица. Правилником о раду који је донео тужени 22.05.2014. године није предвиђено који представници синдиката имају посебну заштиту према члану 188. Закона о раду. Правилником о организацији и систематизацији радних места код туженог од 06.04.2012. године за радно место куvara било је систематизовано пет извршилаца, да би на основу акта о измени Правилника о организацији и систематизацији од 30.05.2014. године тај број био смањен на 2 извршиоца. Дана 02.06.2014. године тужени је донео предлог Програма решавања вишка запослених. Предвиђено је да ће основни и једини критеријум за утврђивање вишка запослених на местима на којима је смањен број извршилаца бити остварени резултати рада запосленог за шест месеци који претходи доношењу предлога Програма. Резултати рада утврђују се према оствареном учинку предвиђеном нормативима и стандардима у периоду од шест месеци пре доношења програма. Резултати рада се утврђују на основу оцене непосредних руководиоца запослених који представљају вишак у складу са чланом 155. став 1. тачка 4. Закона о раду. На основу оцене руководиоца и других сазнања, директор доноси одлуку о престанку радног односа запосленог као технолошком вишку. Дана 02.06.2014. године тужени је предлог Програма решавања вишка запослених доставио Националној служби за запошљавање и Самосталном синдикату, Синдикату Независност и Синдикату Раднички. Након прибављених мишљења Националне службе за запошљавање, као и наведених синдиката, донео је Програм решавања вишка запослених. Непосредни руководиоца тужиле извршио је оцењивање свих извршилаца на радном месту куvara за период од 30.11.2013. до 30.05.2014. године и своје писмене оцене дао је 30.05.2014. године. Дана 19.06.2014. године тужени је донео решење о отказу уговора о раду тужили као технолошком вишку. У образложењу је, између осталог, наведено да тужила својим радним ангажовањем није показала довољну ангажованост приликом извршавања радних задатака који су јој били у опису радног места, односно да су други запослени који су радили на истом радном месту као тужила боље оцењени од стране непосредног руководиоца.

На основу овако утврђених чињеница, по оцени Врховног касационог суда, нижестепени судови су правилно применили материјално право када су усвојили тужбени захтев тужиле и поништили решење туженог којим јој је отказан уговор о раду.

Нижестепени судови су правилно применили одредбу члана 188. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр.24/05...) којим је прописано да послодавац не може да откаже уговор о раду, нити да на други начин стави у неповољан положај представника синдиката запослених за време обављања функције и годину дана по престанку функције, ако представник запослених поступа у складу са законом, општим актом и уговором о раду и то како именованом тако и изабраном синдикалном представнику. Правилно је цењена чињеница да тужилца не може имати штетне последице због тога што послодавац и Синдикат нису Колективним уговором у складу са чланом 188. став 3. наведеног закона одредили број синдикалних представника који уживају заштиту у складу са ставом 1. тачка 3. тог члана тако да одсуство закљученог уговора не утиче на правилност и законитост нижестепених пресуда. Правилно су нижестепени судови ценили и чињеницу да је синдикат Н.К., чији је тужилца члан, поступио у складу са чл. 208. и 238. Закона о раду те је доставио туженом као послодавцу податак да је тај синдикат уписан у регистар синдикалних организација, доставио је туженом одлуку конститутивне седнице од 20.11.2009. године, тако да је тужени био упознат са чињеницом да је тужилца изабрана за члана одбора те организације. Тужени је пре доношења решења о отказу уговора о раду био обавештен о ставу синдиката Н.К. којим је исказао противљење проглашењу вишком тужилце.

Правилно су нижестепени судови имали у виду и Конвенцију МОП-а 135. о заштити и олакшицама које се пружају представницима радника у предузећу и препоруци број 143. о радничким представницима (одељак III тачка 5), раднички представници уживају заштиту од сваког штетног поступка по њих посебно отпуштања са посла (Конвенција је ратификована законом објављеним у Службеном листу СФРЈ бр.14/82).

Чињеница да је Колективни уговор туженог од 19.04.2013. године престао да важи 02.03.2014. године, а послодавац са синдикатом није закључио нови посебан Колективни уговор или споразум, који ће посебно регулисати питање који представници запослених уживају заштиту предвиђену чланом 188. Закона о раду, не може се ставити на терет тужилца или синдикату, како то тужени у ревизији неосновано истиче. У таквој ситуацији у којој није постојао Колективни уговор код туженог који је био на правној снази у моменту доношења решења о отказу уговора о раду, тужени је морао да поступи у складу са законском регулативом и да води рачуна о својству тужилце као синдикалног представника, што у конкретном случају није учинио.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Љубица Милутиновић, с.р.**